

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul central din 22 august 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2018, declarat de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului

Petreanu Constantin XXX,
născut la XXX, originar și
domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 23.01.2018 – 22.08.2018;
2. Instanța de apel: 13.09.2018 – 23.10.2018;
3. Instanța de recurs: 16.01.2019 – 20.03.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul central din 22 august 2018, Petreanu Constantin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.364¹ Cod de procedură penală, la amendă în mărime de 500 unități convenționale.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Petreanu Constantin, la data de 05 septembrie 2017 și 10 septembrie 2017, urmărind scopul de cupiditate, intenționat, a pătruns prin pod în locuința lui Pîrlog Alexandru din XXX, de unde a sustras pe ascuns un televizor de model „LG” la prețul de 3000 lei, un televizor de model „Mestery” la prețul de 1500 lei, un bloc „AppleTV” la prețul de 1600 lei și mijloace bănești în sumă de 8000 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil în mărime de 14100 lei.

3. La data de 05 septembrie 2018, avocatul Canțer Serghei în numele inculpatului a declarat apel împotriva sentinței, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Petreanu Constantin, condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța nu a avut în vedere că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, nu are antecedente penale, se caracterizează pozitiv, a reparat parțial prejudiciul material cauzat, și-a recunoscut vina și se

căiește pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că nu este încadrat în câmpul muncii și nu dispune de resurse financiare pentru achitarea amenzii; - instanța nu a descris în sentință prin ce s-a caracterizat comportamentul inculpatului de până și după comiterea infracțiunii, ce a servit temei pentru aplicarea unei pedepse penale sub formă de amendă; - prin faptul că instanța nu a ținut cont de starea financiară a inculpatului, a creat posibilitatea agravării situației acestuia prin înlocuirea pedepsei aplicate (amenda) cu închisoarea, din motivul incapacității de plată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2018, apelul declarat de către avocatul Canțer Serghei în numele inculpatului a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei.

Astfel, instanța de apel a indicat că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art.7, 61, 75-77 Cod penal, ținând cont de circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv, de comportamentul acestuia de până și după săvârșirea infracțiunii, că circumstanțe care atenuază ori agravează răspunderea penală nu au fost stabilite, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a conchis că corectarea inculpatului va putea fi atinsă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă.

Consecvent, instanța de apel a menționat că aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu este posibilă, or, reieșind din prevederile art.62 Cod penal, această categorie de pedeapsă este mai severă decât cea sub formă de amendă și respectiv, aplicarea acesteia va duce la încălcarea prevederilor art.410 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit căruia, instanța de apel, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana care a declarat apel.

5. La data de 19 decembrie 2018, avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului, a declarat recurs ordinar împotriva hotărârilor judecătorești care, indicând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c), d) Cod penal, să fie aplicată pedeapsa penală sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pe motiv că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; - instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă care nu va putea fi executată; - instanța nu a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, nu are antecedente penale, și-a recunoscut vina și se căiește pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, a reparat parțial prejudiciul material cauzat, se caracterizează pozitiv, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, că nu este încadrat în câmpul muncii și nu dispune de resurse financiare pentru achitarea amenzii; - instanța nu a descris în hotărâre prin ce se caracterizează comportamentul

inculpatului de până și după comiterea infracțiunii, ce a servit temei pentru aplicarea unei pedepse penale sub formă de amendă; - prin faptul că instanța nu a ținut cont de starea financiară a inculpatului, a creat posibilitatea agravării situației acestuia prin înlocuirea pedepsei aplicate (amenda) cu închisoarea, din motivul incapacității de plată.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului ordinar, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat drept temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârile instanțelor judecătorești numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de către recurent la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Subsecvent, instanța de recurs reține că instanțele de judecată au dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele

cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv, de comportamentul acestuia de până și după săvârșirea infracțiunii, că circumstanțe care atenuează ori agravează răspunderea penală nu au fost stabilite, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, și corect a conchis că față de acesta urmează a fi stabilită o pedeapsă penală sub formă de amendă.

Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Având în vedere acest aspect, instanța de recurs își însușește în întregime alegațiile instanței de apel, redată succint la pct.4 al prezentei decizii și consideră că o expunere repetată asupra lor este inutilă, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010*, în pct.37 al Hotărârii a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenția EDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19.04.1994*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle împotriva Finlandei, 19.12.1997*).

Consecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde atât fondul apelului declarat de către inculpat, cât și temeiurile de fapt și de drept care au fost puse la baza ei, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către inculpat nu este acceptabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului Petreanu Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui Petreanu Constantin, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată, pronunțată la 18 aprilie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma